

Basomis per Lietuvą

*Visą savo gyvenimą galėčiau pavadinti **lietuviškosios širdelės** brendimo ir augimo kelione... O toji kelionė prasidėjo ir tikrai baigsis čia. Lietuvoje. Noriu Tau papasakoti savo trumpą, bet nuostabią klajonę, kuri tik prasideda. Pabūk su manimi. Tik nepamiršk – keliaujame basomis.*

PIRMOJI STOTELĖ – VILNIUS

Aš gimiau Vilniuje. Visgi ilgai negalėjau jausti to, ką jautė pagrindinė veikėja Viktorija iš filmo „Gimtinė“.

NORĄ BŪTI ČIA.

Priklausyti bendruomenei.

ŠVĖSTI LIETUVĄ.

Įsivaizduok, kad netyčia įstringa akmenėlis tarp kojų pirštų. Tai mano pirmas skaudulys dėl Lietuvos.

Norą būti ir priklausyti ČIA IR DABAR atėmė lietuvių kalbos nemokėjimas. Mano gimtoji kalba – rusų. Ir vien todėl, kad lietuvių kalba nebuvo mano KALBA, jaučiausi svetima, nepritapsi, pasimetusi, dažnai smerkiama. Visgi, matyt, Vilnius yra magiškas miestas. Bėgant metams jis mane prisijaukino ir išmokė visko, ko tik aš galėjau norėti, visko, ką turėjo Viktorija.

Jis mane išmokė lietuvių kalbos. Jausmo, kad priklausau, kad esu suprasta. ČIA.

Dabar Vilnius yra vieta, kur gimiau ir užaugau. MANO vieta, MANO įtakė į kurią kaip Odisėjas, keliaudama po visą pasaulį, vis tiek svajoju sugrįžti taip stipriai, kad net skauda.

Čia, Vilniuje, aš išmokau mylėti. Mylėti mamą, tėtį, artimuosius, gamtą, šios vietovės istoriją, jos gyventojus, kalbą – viską, kas supa mane nuo lopšio, kuriame gulėjau tik gimusi, iki dabar.

Vilnius mane išmokė mylėti taip, jog atrodo, kad joks Eifelio bokštas ar Laisvės statula man niekada nepakeis MANO Gedimino bokšto, MANO Trijų Kryžių kalno, MANO Aušros Vartų.

Gyvendama geografiniame Europos centre, ugdau savo asmenybę su kažkada čia vaikščiojusiais žymiais žmonėmis, MANO mokytojais. Jie MANO lietuviškumo simboliai be kurių Vilnius nebūtų Vilniumi, o Lietuva – MANO gimtine. Tai jie, tie, kurie kaip staugiantys vilkai skleidžia Lietuvos garsą po visą pasaulį: ryžtingiausia moteris Žemaitė, mylintis ir atsidavęs Vincas Kudirka, istoriją užrašęs Simonas Daukantas... Žmonės, kurie Lietuvą kaip ir mane įkvepia kurti savo istoriją nepaliaujamai. Net jei einant tarp pirštų ir milijonas akmenėlių įstrigtų ir skaudėtų neišpasakytai. Kurti ir skleisti garsą – štai ko mane išmokė Vilniaus žmonės.

Suvokiu, kad ši meilė gimtajam miestui yra amžina. Būtent tai mane skatina eiti į priekį ir daryti viską, kas įmanoma dėl šio mažiausio, galbūt kaip Odisėjui banguoto, akmenuoto, bet paties svarbiausio-gimtojo pasaulio kampelio.

ANTRA STOTELĖ – KAUNAS

Augimo ir brendimo procesas yra nuolat kintantis. Leidžiantis gyventi ne tik prisiminimais, praeitimi, bet ir dabartimi.

Dažnai pagalvoju, kad vertiname tik praeitį, nors dabartis yra mūsų ateitis. Vertinkime ir ją.

2022 metais Kaunas tapo Europos kultūros sostine. Tie metai buvo neįtikėtini, nes spėjau prisijaukinti Kauną kaip Mažasis princas lapė. O būta akmenų nebe akmenėlių, kurie strigo tarp pirštų ir nenorėjo būti iškrapštyti – taip nenorėjau priimti Kauno.

Tačiau Kaunas – vieta, kurioje visapusiškai augu bei bręstu kultūrine prasme. Nuo Vytauto Didžiojo tilto, Aleksoto apžvalgos aikštelės iki meno parodos „Pasaulio dailės lobynai: nuo Monė iki van Gogo“. Galbūt Kaune ir neįvyko Sausio 13-osios įvykiai, kur visi stovėjo susikibę rankomis, dainavo, šoko ir meldėsi dėl Lietuvos ateities. Galbūt Kaune Sausio 13-osios naktį nebuvo tų VISŲ VIENYBĖS momentų, tačiau dabar nuvykus į Kauno „Žalgirio“ komandos rungtynes išvysi kitokią vienybę, tačiau tokią pat svarbią LIETUVIAMS vienybę. Žalgirio arena man geriausiai parodė, kas yra vienybė, ištikimybė ir entuziazmas. Atvykęs į rungtynes tu jauti neapsakomas emocijas, nesvarbu, ar tai būtų pralaimėjimo ašaros, ar Marijono Mikutavičiaus dainų skandavimas visa gerkle. Čia aš jaučiuosi sava tarp Lietuvos Trispalvių, nes supantys žmonės palaiko vienas kitą: apkabina iki kaulų, būna pasako: „Nenuleiski galvos net jeigu mums nesiseka 9 kartus iš eilės“. Džiaugiuosi, kad būtent dėka šios patirties pirmą kartą patyriau, kas yra nuoširdus palaikymas, pilnas atsidavimas bei ištikimybė. Ir neduok Dieve, jeigu mus ištiktų toks pats likimas, koks dabar kankina mūsų brolius ukrainiečius, neabejotinai dabar galiu teigti, kad aš nesusvyruočiau, nebijočiau, nepasislėpčiau, o kaip Loreta, Vytautas Didysis ar Adomo Mickevičiaus Gražina ginčiau savo šalį. Eičiau kiaurai sienas kaip Marina Abramovič. Nes toji vienybė, tas palaikymas, tas laisvės skonis ir kvapas vestų tik į priekį.

TREČIOJI STOTELĖ – KLAIPĖDA

Sakoma, kad kiekvienas turi turėti savo ramybės oazės vietą. Aš savąją radau, kai man buvo penkeri.

Vieta, kur mano siela susivienija su gamta, kur suranda prieglobstį. Ten jaučiuosi kaip Vinco Krėvės Grainis. Išklaustas, suprastas, nesmerkiamas. Galintis visais plaučiais įkvėpti ir iškvėpti. Gamtos oazėje išmokau atrasti grožį

mažuose dalykuose bei džiaugtis smulkmenomis. kažkas pasakytų, kad Baltijos jūros pakrantė niekuo neypatinga. Bet ar kitur užuosi tokį sakų kvapą? Ar tarp pirštų tau velsis dumbliai? Ar girdėsi tą bangų šniokštimą, kuris užhipnotizuoja? Man Baltijos jūra – mano melodija, mano parašytos dainos, eilėraščiai ir tekstai. Mano pirmas bučinys.

Nereikia žydriausio vandens, koralinių rifų. Man užteks jos. Jos vienos. Mano Baltijos. Man – tai yra vieta, kuria aš noriu rūpintis, puoselėti, apkabinti ir nepaleisti. Rūpintis taip, kaip vaikystėje mūsų jūra rūpinosi Alisa Palavenis, eko fotografijų parodos įkūrėja, surinkdama iš paplūdimio stikliukus, šiukšles – to, ko mes, deja, negalėjome pakelti, galvodami, kad tai yra niekieno. Ji apkabino Baltiją ir jos nepaleidžia iki dabar.

Klaipėda yra MANO šalies kraštelis, kur aš galiu atitrūkti nuo kasdieninio triukšmo, gyvenimo šurmulio ir pabūti su gamta. Dviese. Kartu. Ir jaustis Lietuvoje kaip kadaise kalbėjo S. Geda:

*„Tą vakarą, besėdint ant slenkančiosios kopos,
Siūbavo marių bangos ir, vėjui virš galvos
Taip graudulingai ūkiant, kažko širdis susopo,
Pasijutau kaip niekad žmogus iš Lietuvos.“*

PASKUTINĖ STOTELĖ – LIETUVA

Jau kuris laikas nebejaučiu įstrigusią akmenėlių tarp kojų pirštų. Atrodo, kad Lietuva mane priėmė, neabejotinai, priėmiau ir aš ją.

Lietuva, Tu išmokei mane savo kalbos. Dabar ji man pati mieliausia. Tokia, kurios daugiau niekur kitur pasaulyje nėra.

Šios trys stotelės, kurias skiriu Tau, mane išmokė mylėti Tave taip stipriai, kad net skauda, gerbti, priimti iššūkius, saugoti ir puoselėti Tave, augti, kurti ir svajoti dėl Tavęs.

Lietuva, tai tik trys mano dienoraščio įrašai. O žinai, kiek jų dar liko? 100! Vis nauja patirtis, vis nauja kibirkštis mano širdyje.

Ar leisisi su manimi į kelionę basomis?